

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 198/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROEX SLOVAKIA s. r. o., Kopčianska, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Čičmancom, Prievozská 14/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžfk 15/2016 a jeho rozsudkom z 5. decembra 2017, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 86/2015 a jeho rozsudkom z 3. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROEX SLOVAKIA s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EUROEX SLOVAKIA s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžfk 15/2016 a jeho rozsudkom z 5. decembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 86/2015 a jeho rozsudkom z 3. augusta 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Daňový úrad Trenčín (ďalej len „úrad“) rozhodnutím č. 9312401/5/4874755/2014 z 9. novembra 2014 určil sťažovateľke rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie november 2012 v sume 2 775,60 € znížením nadmerného odpočtu zo sumy 5 926,09 € na sumu 3 150,49 €, keď správca dane s poukazom na § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) neuznal sťažovateľke právo odpočítať si DPH z dodávateľskej faktúry od dodávateľky [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dodávateľka“), a to konkrétne z faktúry č. 20123064 z 30. novembra 2012. Podľa zistení úradu, dodávateľka sťažovateľke tovar uvedený na faktúre č. 20123064 z 30. novembra 2012 reálne nedodala (tovar nezmenil miesto pred nákupom ani po nákupe); sťažovateľka, dodávateľka a obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], boli v rozhodnom období personálne prepojené prostredníctvom osoby konateľka [REDAKOVANÉ]; obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá dodala tovar dodávateľke, je rizikovým subjektom a jej konateľom bola istý čas i „neexistujúca“ osoba; sťažovateľka neprehľadným skladovým hospodárstvom, skladovaním tovaru viacerých vzájomne personálne prepojených spoločností v jednom sklade, vytvorila ekonomické prostredie vhodné na zneužitie práva; obchodné transakcie medzi sťažovateľkou a dodávateľkou prebehli bez toho, aby došlo k pohybu tovaru; napriek zvyšovaniu ceny za tovar sťažovateľka od svojho vzniku, t. j. od roku 2009, vykazuje stratu na dani z príjmov právnických osôb, pričom za celé obdobie vykazuje nulovú daňovú povinnosť.

3. Rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „riaditeľstvo“) č. 1100306/1/448802/2014/5051 z 9. novembra 2014 bolo rozhodnutie úradu potvrdené s poukazom na správnosť skutkových a právnych záverov úradu. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 S 86/2015 z 3. augusta 2016 bola žaloba sťažovateľky podaná

proti rozhodnutiu riaditeľstva zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu skutkové a právne závery riaditeľstva a úradu zodpovedajú zásadám logického myslenia a správneho uváženia a sú v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH.

4. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžfk 15/2016 z 5. decembra 2017, ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený 11. januára 2018, bola kasačná sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 S 86/2015 z 3. augusta 2016 zamietnutá. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší súd uvádza: „Z obsahu rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, ako aj z pripojeného administratívneho spisu, je nesporné, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, ako je opísané vyššie, z ktorého závermi sa odvolací súd stotožňuje. Je zjavné, že úlohou spoločnosti [REDAKOVANÉ], bolo len vystavenie fiktívnej faktúry na predmetný tovar, o čom [REDAKOVANÉ] - konateľ žalobcu musel vedieť, keďže cez jeho osobu boli tieto spoločnosti personálne prepojené ([REDAKOVANÉ] bol v rozhodnom období konateľom aj žalobcu a aj spoločnosti [REDAKOVANÉ]). Záver krajského súdu, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] nedodala žalobcovi reálne predmetný tovar, vychádza zo zistenia, že sama spoločnosť [REDAKOVANÉ], týmto tovarom nikdy nedisponovala. Jednoznačne totiž bolo preukázané, že predmetný tovar nenadobudla spoločnosť [REDAKOVANÉ] od svojho údajného dodávateľa [REDAKOVANÉ]. Ak teda spoločnosť [REDAKOVANÉ] nevlastnila a nedisponovala s predmetným tovarom, nemohla ho ani dodať žalobcovi a oprávnene mu vystaviť spornú faktúru. V úplnej zhode s vyššie uvedenými zisteniami a so záverom, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] vystavovala len fiktívnu faktúru, bez reálneho dodania tovaru, je i tá skutočnosť, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ktorá vystupovala ako jej dodávateľ), je rizikovým subjektom... ani samotná fyzická existencia časti predmetného tovaru v sklade žalobcu nepreukazuje, že tento tovar reálne dodala žalobcovi spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Navyše, sklad, ktorý používa žalobca, užívajú aj ďalšie spoločnosti... nie je teda možné hodnoverne preukázať, že ten-ktorý tovar je práve vo vlastníctve žalobcu, či inej osoby. Vlastníctvo tovaru nemôže žalobca preukázať ani skladovými kartami, pretože skladovú evidenciu zásob vedie účelovo tak, že jednotlivé skladové zásoby nevykazujú kontinuitu. Treba zdôrazniť, že nie je úlohou finančných orgánov zisťovať pôvod predmetného tovaru, je povinnosťou žalobcu, ktorý si uplatňuje

odpočet DPH na vstupe preukázať, že predmetný tovar dodal žalobcovi dodávateľ uvedený na faktúre, z ktorej si uplatňuje odpočet. V prejednávanej veci nielenže žalobca nepreukázal, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] dodala žalobcovi reálne predmetný tovar popísaný na spornej faktúre, ale práve naopak, správca dane rozsiahlym šetrením jednoznačne preukázal, že predmetný tovar nemohla spoločnosť [REDAKOVANÉ] žalobcovi reálne dodať. Rovnako senát zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte, nie na správcovi dane, preto je daňový subjekt povinný svoje tvrdenia spoľahlivo preukázať. Ak tak neučiní (čo v tomto prípade neurobil, keď žalobca predložil len faktúru a k tomu súvisiace dokumenty, avšak nedokázal preukázať reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia), nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“

5. Podľa názoru sťažovateľky „Predmetom posúdenia všeobecnými súdmi bola oprávnenosť odpočtu DPH, ktorú si sťažovateľ uplatnil na odpočítanie z faktúry č. 20123064 z 30. novembra 2012 od dodávateľa [REDAKOVANÉ], za dodávku granitovej dlažby SHIWAKASHI a mramorových dosiek. Predmetom posudzovania bolo aj zamietnutie práva na odpočítanie DPH v prípade nezákonného konania osoby, ktorá vystavila faktúry ktorej odpočítanie správca dane a žalovaný zamietli s odôvodnením, že faktúry nie je možné považovať za vierohodné. Predmetom posudzovania bolo aj zamietnutie práva na odpočítanie DPH v prípade preukazovania uskutočnenia dodania tovaru a spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva k dodanému tovaru.

...skutkové a na ich základe vyslovené právne závery všeobecných súdov vychádzajúcich zo skutkových a právnych záverov správcu dane a žalovaného o absencii materiálneho podkladu k predloženým dokladom je nesprávny, založený na nimi vytvorenej fiktívnej konštrukcii, ktorou len konštatujú nezrovnalosti v predložených faktúrach ohľadne obsahu faktúr, nijakým spôsobom však nespochybňujúcou nenakúpenie a nedovezenie tovaru do skladu sťažovateľa... orgány verejnej moci v prerokovávanej veci vykonali síce istý rad dôkazov, ale pri ich vyhodnotení prihliadali iba na niektoré z nich a len tieto dôkazy boli predmetom ich úvah a hodnotení, zatiaľ čo iné dôkazy len konštatovali, ale predmetom úvah a hodnotení však vôbec neboli. Takto opomenuté dôkazy, ktorými sa najvyšší súd a krajský súd pri postupe z hľadiska skutočností relevantných na posúdenie

neexistencie práva sťažovateľa odpočítať si DPH podľa ustanovenia § 129 ods. 1 SSP v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, ktorá sa použije subsidiárne, nezaoberali, v danom prípade ich vzťahom k neúplnému vyhodnoteniu všetkých dôkazov, založili nielen nepreskúmateľnosť vydaných rozhodnutí, ale aj ich protiústavnosť.“

Sťažovateľka považuje závery všeobecných súdov, správcu dane a žalovaného za arbitrárne a protizákonné, lebo vychádzajú zo skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu, nesprávneho výkladu čl. 2 ods. 1 písm. a) a b), čl. 167, čl. 168 písm. a), čl. 178 písm. a), čl. 220 bodu L, čl. 226, čl. 273 smernice Rady Európskej únie 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty § 49 ods. 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, § 3 ods. 1, 2, 3 a 6, § 24 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako i z nesprávneho posudzovania dôkazov produkovaných v procese dokazovania pri správe daní.

V sťažnosti sťažovateľka tvrdí: *„Bolo povinnosťou najvyššieho súdu ako kasačného súdu, aby dal jednoznačnú odpoveď na všetky námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu. Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu takéto závery podľa názoru sťažovateľa neobsahuje, je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“*

6. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol: *„Základné právo spoločnosti EUROEX SLOVAKIA s. r. o... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4Sžfk/15/2016 zo dňa 05. decembra 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 13S/86/2015-33 zo dňa 03. augusta 2016 porušené boli.*

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4Sžfk/15/2016 zo dňa 05. decembra 2017 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 13S/86/2015-33 zo dňa 03. augusta 2016 zrušuje a vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Spoločnosti EUROEX SLOVAKIA s. r. o... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 325,42 Eur (slovom tristotri eur a šesťnásť centov), ktoré je Najvyšší súd

Slovenskej republiky povinný vyplatiť advokátovi JUDr. Pavlovi Čičmancovi, so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava...“

II.

7. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžfk 15/2016 z 5. decembra 2017 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 S 86/2015 z 3. augusta 2016. Podľa názoru najvyššieho súdu, aby mohol byť pri dodaní tovaru uplatnený odpočet DPH, nestačí len vyhotovenie faktúry s náležitosťami, ale musí dôjsť aj k preukázaniu reálneho, faktického dodania, ktoré musí byť rovnako materiálne preukázané. Tieto dva druhy preukázania musia byť splnené kumulatívne. Dôkazné bremeno v takomto prípade zaťažuje daňový subjekt, ktorý musí preukázať splnenie formálnej, ako aj materiálnej podmienky. Daňový subjekt má povinnosť preukázať faktúry, resp. iné dokumenty, na základe ktorých si uplatňuje odpočet DPH. Tieto preukázané listiny sa musia zhodovať so skutočne realizovanými plneniami. Preukázanie samotnej faktúry je dostačujúce iba v prípade, že je nepochybne preukázateľná zhoda údajov uvedených vo faktúre s reálnym plnením. Doklady musia byť vystavené na reálnom materiálnom podklade, pričom údaje v nich musia byť aj ako právna skutočnosť reálne preukázateľné. Ak správca dane s prihliadnutím na objektívne skutočnosti zistí, že právo na odpočet DPH sa uplatňuje neoprávnene (spôsobom pokúšajúcim sa obísť zákon), subjektu právo na odpočet DPH zamietne. Uvedené vyplýva z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie a rovnako aj zo smernice Rady Európskej únie 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty.

Z pohľadu ústavného súdu je potrebné predovšetkým konštatovať, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na to, že „...dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte, nie na správcovi dane, preto je daňový subjekt povinný svoje tvrdenia spoľahlivo preukázať. Ak tak neučiní (čo v tomto prípade neurobil, keď žalobca predložil len faktúru a k tomu súvisiace dokumenty, avšak nedokázal preukázať reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia), nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“

K námietke o arbitrárnosti rozsudku krajského súdu najvyšší súd uviedol: *„zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáži a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane*

preverovaných skutočností, pretože vyrubovacie konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkazmi silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.“

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 86/2015 a jeho rozsudku z 3. augusta 2016, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné podať kasačnú sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka právo podať odvolanie proti rozsudku krajského súdu aj využila.

13. Sťažnosť v časti smerujúcej pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžfk 15/2016 a jeho rozsudku z 5. decembra 2017 treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

15. Sťažovateľka namieta nesprávne skutkové a právne závery úradu, riaditeľstva a všeobecných súdov. Vyplýva to najmä z nesprávneho (jednostranného) vyhodnotenia vykonaných dôkazov (keďže sa prihliadlo len na tie dôkazy, ktoré boli v neprospech sťažovateľky). Sťažovateľka v sťažnosti uvádza: *„Jednostranné a formalistické vyhodnotenie zistených skutkových okolností a z nich ustálené právne závery vykonané najvyšším súdom, krajským súdom, žalovaným a správcom dane o absencii materiálnej stránky, spočívajúcej na zisteniach, že tovar nebol sťažovateľovi nikdy dodaný, že tovar nezmenil vlastníka, že pôvod tovaru uskladneného v tom istom sklade sa nedá zistiť, že vystavené faktúry za tovar sú fiktívne, na základe čoho správne orgány oboch stupňov dôvodne ustálili, že predmetné zdaniteľné plnenie nebolo reálne uskutočnené, v dôsledku čoho boli zistené porušenia ustanovení... sú založené na ľubovôli bez akejkoľvek racionálnej opory v zistenom skutkovom stave.“*

16. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 478/2015, II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania,

je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. II. ÚS 386/2017, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Inak povedané, povinnosť príslušného súdu v rámci riadneho procesného postupu zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, ktoré vyplývajú z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochrany účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

17. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné všeobecne záväzné právne predpisy v súlade s ich znením, obsahom i duchom. Závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku je následne potrebné považovať za výraz jeho autonómneho rozhodovania. Postup najvyššieho súdu a jeho napadnutý rozsudok sú ústavne konformné, nie sú svojvoľné (arbitrárne) alebo ústavne neudržateľné pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

18. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018